

Setkání s hrdinstvím

Úterý 28. listopadu 2012 byl na naší škole vlastně mimořádným svátkem. Napovídaly tomu zájem i chování studentů – a dosvědčovala to přeplněná dějepisná učebna (80 míst nestačilo). Hlavně studenti vyšších ročníků si totiž nechtěli nechat ujít možnost setkat se s opravdovými hrdiny. Asociace „Vojáci společně“ nabídla našemu gymnáziu (jako jedné z pouhých šesti škol) možnost uspořádat besedu s veterány II. světové války. Představili se hned čtyři – ve vyparáděných uniformách, na kterých kvůli množství vyznamenání nezbývalo vlastně kousek místa; bylo tak na první pohled jasné, že nepřišel jen tak ledaskdo. Dva generálové A. Beer a M. Masopust a dva plukovníci P. Vranský a A. Štícha byli doprovázeni dalšími čtyřmi kolegy ze zmíněné asociace (mj. zastupovali Český svaz bojovníků za svobodu). Alexander Beer (*1917) 28. října 2012 získal od prezidenta ČR naše nejvyšší ocenění: Řád Bílého lva. Dvě a půl hodiny trávající setkání bylo nabitě nejen informacemi, ale především dojmy očitých účastníků bojů na východní frontě, v Tobruku či z Anglie, posledně jmenovaný byl účastníkem domácího odboje a Pražského povstání. A tak jsme alespoň v mysli zažili cestu z Buzuluku do Prahy, setrvali v africkém obklíčení či se postavili na barikády, vstoupili poprvé do boje, prožili krutou realitu války (a třeba i pozdějšího usmíření), vysvětlili si mnohá dnešní novinářská či ideologická klíše a omyly. Tehdejšími chlapci bylo zhruba kolem dvaceti, dnešním veteránům kolem devadesáti, ale na barvitosti vzpomínek a vyprávění to nic neubralo. A vlastně ani na jejich obdivuhodné fyzické kondici. Besedu moderoval plukovník J. Kříž; nechyběla sonda do vojenských tradic spojených se vznikem Československa r. 1918 a krátký film přibližující významné mezníky II. světové války. A pak už zhruba hodinu a půl palba otázek a vzpomínek... Nenechala si je ujít ani ředitelka školy Z. Bednářová či její zástupkyně R. Trnková. Po závěrečné autogramiádě pozvala dr. Bednářová všechny účinkující do společenského salónku na krátkou besedu a malé občerstvení; k drobným dárkům od školy přidala i pamětní list jako poděkování za nás všechny. A páni vojáci přidávali další a další historky ze života vojenského, jeho strastí, ale i radostí včetně těch osobních. Zazněly také vzpomínky na padlé kamarády. Jak jednoznačně z celého setkání vyplynulo, radostí – a samozřejmou povinností, o níž nepřemýšleli – bylo bojovat bez ohledu na možné následky za vlast. A jak upřímně doznávali, dnes je pro ně nemalou radostí potěšit se takovým zájmem a ohlasem ze strany studentů. Úctu k válečným hrdinům studenti neskrývali, a tak už zbývá jen ještě jednou za nás za všechny jedno velké DĚKUJEME.

J. Kvirenc

G. Budějovická